

plombering foretaget af en våbenfabrikant findes tilstrækkelig, men ansvaret for, at plomberingen er effektiv, må påhvile jægeren.

Anvendelse af skydevåben med lydæmpere foreslås forbudt under hensyn til, at det i almindelighed må antages, at risikoen for ulykker ved jagt vil øges, hvis man ikke kan høre, at skud falder. Hertil kommer, at disse indretninger ofte benyttes ved ulovlig jagt og vanskeliggør opdagelse af de pågældende lovovertrædelser.

For at begrænse antallet af ulykkestilfælde som følge af mangelfuld vedligeholdelse af jagtvåben mest muligt foreslås det i 2. pkt. forbudt at benytte skydevåben, som ikke er i forsvarlig stand, d. v. s. at benyttelsen frembyder fare for jagtudøveren eller andre. Dette vil f. eks. være tilfældet, hvis aftrækket på et gevær er for løst, lukketøjet er defekt eller rebøjlen, rebøjleskruer eller geværremmen er så slidt, at man kan risikere et brud, når der tages i geværremmen.

En til *stk. 2* svarende bestemmelse findes i lov nr. 256 af 27. maj 1950 om værn for dyr § 3, der dog ikke særskilt nævner muffoner og vildsvin.

Stk. 3 svarer til JL. § 35, stk. 2.

Stk. 4 er en ny bestemmelse.

Det i *stk. 5* foreslåede forbud mod bue og pil m. v. tager sigte på at hindre jagt med primitive eller af jægeren selv fremstillede våben.

Stk. 6 svarer til JL. § 35, stk. 1.

Stk. 7 svarer i omredigeret stand til JL. § 29.

Stk. 8 afløser JL. § 32. Der bør kun ganske undtagelsesvis og kun efter særlig tilladelse på grundlag af en i det enkelte tilfælde foretagen undersøgelse være adgang til at anvende gift til bekæmpelse af skadelige pattedyr og fugle. Dette gælder også fosformos for krager, idet det næsten er umuligt at hindre, at også andre dyr får adgang til giften. Den hidtil anvendte form for giftudlægning må således anses for at have været en af de væsentligste årsager til, at raven næsten ikke mere forekommer her i landet. Hvor krager ønskes fjernet, må dette følgelig ske dels ved beskydning, dels ved at bestanden søges begrænset ved ødelæggelse af reder, jfr. forslaget § 28, stk. 2, eller ved fangst i fælder, jfr. forslaget § 17, stk. 1. Med hensyn til rotter og mus henvises til forslaget § 38, stk. 6.

Bedøvende midler foreslås nævnt særskilt for at udelukke tvivl om, at der for disse stoffer gælder samme regler som med hensyn til de egentlige gifte.

Til § 17.

Stk. 1 afløser JL. §§ 28, 31 og § 33, stk. 1 og 2. Anvendelse af sakse og fælder foreslås forbudt

med undtagelse af kassefælder samt de særlige krage- og høgefælder, idet det kun ved gennemførelse af en sådan ordning vil være muligt at tilvejebringe regler, der sikrer, at vildtet ikke lemlæstes ved fangsten og dermed tilføjtes unødigt lidelse. Brug af faldgruber, jordfælder og lignende, af hvilke nogle kan være særdeles farlige for mennesker, især børn, vil således fremtidig være forbudt, medens kunstige røvegrave, der anlægges med henblik på beskydning og ikke på fangst af rævne, derimod fortsat må benyttes.

Bestemmelsen i sidste pkt. i JL. § 31, stk. 1, om adgangen til benyttelse af oddersakse er ikke foreslået opretholdt under hensyn til, at det må anses for dyrplageri at aflive oddere ved drukning. Uanset at dette dyr hører til de vildtarter, der er i tilbagegang, vil det dog fortsat være tilladt at drive jagt på odderen ved skydning, jfr. forslaget § 27, stk. 1, litra b, og bemærkningerne til forslaget § 38, stk. 3.

Selvskud foreslås særskilt nævnt for at udelukke tvivl om, at anvendelse heraf er forbudt.

Til fangst af rovildt som ilder, lækat og lignende vil det således fremtidig kun være tilladt at anvende kassefælder. Under hensyn til, at det ifølge forslaget § 16, stk. 8, vil være forbudt at udlægge fosformos for krager, foreslås endvidere anvendelse af de såkaldte kragefælder tilladt, ligesom det findes rimeligt i de i stk. 2 omhandlede tilfælde at tillade anvendelse af de særlige høgefælder.

Det findes ikke påkrævet at begrænse brugen af krage- og kassefælder til bestemte lokaliteter.

Ifølge *stk. 2* må høgefælderne derimod kun benyttes ved hønsegårde og opdrætspladser — d. v. s. områder til opdræt af fasaner, agerhøns, ænder og andre vildtfugle — i det tidsrum, nemlig 1. juni—15. august, hvor musvåge, spurve- og duehøg frembyder særlig fare for yngelen. Da spurvehøg foreslås helårsfredet, og jagttiden for musvåge og duehøg i forslaget § 27, stk. 1, litra i, er ansat til 1.11—29.2, vil høgefælder dog kun kunne anvendes, når de pågældende fugle gør påviselig skade på de nævnte lokaliteter, jfr. bemærkningerne til § 38, stk. 4.

I *stk. 3* foreslås anvendelse af kassefælder tilladt hele døgnet under hensyn til, at de dyr, der fanges i disse fælder, fortrinsvis er „natdyr“.

Til § 18.

Bestemmelserne afløser JL. § 34, stk. 1.

Der findes forskellige typer af kassefælder. Princippet er en aflang kasse med åbning, enten i den ene ende eller i begge ender. Når dyret kommer ind i fælden, lukkes fældens åbninger, og dyret er fanget i uskadt tilstand.